

УДК 332.2

ІСАЧЕНКО Н.В., канд. екон. наук

Національний університет біоресурсів і природокористування України

НЕОБХІДНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ ЗОНІНГУ ДЛЯ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ В УКРАЇНІ

Різноманітність форм власності на землю є важливою передумовою розвитку багатоукладної економіки, а ринок земель стає провідним способом перерозподілу земельних ресурсів. В той же час, перебудова системи землекористування в Україні призвела до зниження ефективності сільськогосподарського виробництва, погіршення використання землі як основного засобу виробництва, знизився рівень життя сільських жителів, продовжує погіршуватися екологічна ситуація, тощо.

За таких умов, найбільш оптимальною моделлю державного та самоврядного регулювання (планування) землекористування стає зонування земель, в основу якого покладається принцип їх диференційованого (роздільного) використання за територіальними зонами (районами). Зонування земель (територій) є ефективною альтернативою існуючій системі забезпечення цільового використання земель. Зонінг являє собою спосіб забезпечення використання земель для різних суспільних потреб, при якому цільове призначення встановлюється не для однієї земельної ділянки, а для цілої групи суміжних ділянок (або юридично не сформованих у земельні ділянки земель), що утворюють функціональну зону. Власник (користувач) земельної ділянки отримує право вибору її цільового використання в рамках переліку видів цільового використання земель, установлених для конкретної функціональної зони. Всі землі в межах території України на найвищому ієрархічному рівні мають бути розділені на три зони 1-го порядку (групи земель), які визначають існування основних функціональних типів сучасного навколишнього природного середовища: агроландшафтну (сільськогосподарську), середовищестабілізуючу (екологічну) і призначену для забудови та розташування об'єктів галузей економіки – селитебну (забудовну) або ж урбаністичну. Класифікаційні ознаки зонування – розподіл земель за категоріями. Зонування земель потрібно здійснювати з різною деталізацією, тобто проводити на загальнодержавному, регіональному та місцевому рівнях, з відмінностями у завданнях та механізмах практичного застосування. При оцінці ефективності цієї або іншої системи зонування земель пропонується використовувати чотири основні критерії: функціональний, екологічний, економічний, соціальний (за навантаженням інтересів різних груп населення).

УДК: 330.341.1

КОВАЛЬ Н. В., к. е. н., асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ПІДПРИЄМСТВА: СУТНІСТЬ, СТРУКТУРА, ОЦІНЮВАННЯ

На сучасному етапі розвитку світової економіки впровадження інновацій в усі сфери діяльності підприємств є головним чинником їх конкурентоспроможності.

Перехід вітчизняних підприємств на інноваційний шлях розвитку можливий лише за умови ефективного управління формуванням та реалізацією їх інноваційного потенціалу як основи цього розвитку. Тому дослідження сутності, структури, методів оцінювання та розробка на основі отриманих даних механізму управління інноваційним потенціалом підприємств є надзвичайно актуальними. Метою дослідження є уточнення визначення інноваційного потенціалу підприємства, його структури та вивчення можливостей використання існуючих методик його оцінювання в практичній діяльності.

Інформаційні джерела дослідження: законодавчі та нормативні акти, науково-методична література, ресурси світової комп'ютерної мережі Internet. Методи дослідження: абстрактно-логічний, системного аналізу і синтезу. Інноваційний потенціал підприємства – це його спроможність як носія штучного походження забезпечити очікувану суб'єктом оцінки норму прибутку шляхом впровадження інновацій в різноманітні сфери діяльності (виробничу, управлінську, фінансову, маркетингову тощо) в існуючій системі зовнішніх обмежень. Інноваційний потенціал є внутрішньою характеристикою носія (підприємства) та не існує окремо від носія. Інноваційний потенціал підприємства поділяється на існуючий та потенціал розвитку. В свою чергу, в межах існуючого потенціалу виділяємо реалізований та нереалізований (резерв, надлишок). Оскільки підприємство, як носій інноваційного потенціалу, є організованою сукупністю ресурсів, з метою формування та реалізації інноваційного потенціалу підприємства особливу увагу слід приділити людським, інформаційним, матеріально-технічним та фінансовим ресурсам як складовим елементам носія. Аналіз методичних рекомендацій з оцінювання інноваційного потенціалу підприємств, представлених у наукових джерелах, дав можливість зробити висновок про надзвичайну їхню суперечливість та наявність ряду недоліків, які заважають їх практичному використанню.

УДК 332.146.2:711.438

РУБАН О.О., аспірантка

Національний університет біоресурсів і природокористування України

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО МЕХАНІЗМУ СТАЛОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ РЕГІОНУ

Забезпечення сталого розвитку сільських територій, об'єктивна необхідність у регулюванні та підтримці агропромислового комплексу та запровадженні відповідних заходів для їх реалізації на сьогоднішній день є одним з пріоритетів державної політики України. При цьому економічне зростання будь-якою ціною не повинно поступатися якісним складовим його розвитку. Але на даний час існує ряд невирішених питань, які цьому перешкоджають: незавершеність аграрної реформи, розбалансованість системи господарювання, недостатній захист прав власників земельних часток (паїв) та ін.

Полтавська область має рівнинний рельєф, сприятливі агрокліматичні умови, родючі чорноземи (90% від загальної площі області). В структурі земельного фонду Полтавської області сільськогосподарські угіддя займають значну частину - 2189,4 тис. га, що складає 76,1%, з них 1,5 млн. га – рілля. Все це створює відповідні